

AMERIKOS LIETUVIS

DALIS ANTEA

Balandžio (April) 1, 1926 m.

PART TWO

Linkime Linksmy Velykų

visiems mūsų skaitytojams, draugams ir bendradarbiams.

Am. Lietuvio Adm. ir Red.

KRISTUS KAUNE

Lietuvos seimui pradėjus sesijas, nekurie atstovai pamigo ir atėję į seimą vėliau, rado naują seimo vedėją išrinkta. Kilo kivirčiai, atstovai šmeižėsi, koliojosi, piktžodžiavo ir vienas kitą kumštini užgavo. Nesutiko seimo sesijų toliau laikyt, paleido seimą, kad iš naujo gautų seimo vedėją rinkti.

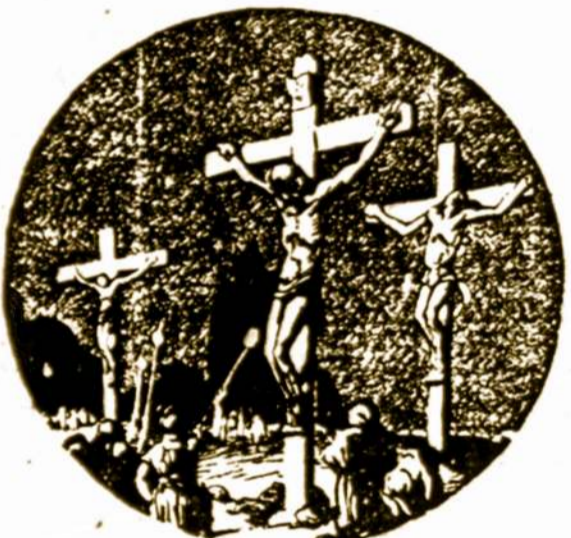
Tuojaus po paleidimui seimo, ketvirtą dieną kovo, dvi didelės Lietuvos upės, Nerys ir Nemunas pradėjo tvinkti, krutines savo pakėlę, vandens pradėjo lipt virš savo krantų, užliedami Kauno gatves, namus, gelžkelius, bažnyčias. Ugniagesiai, bažnyčių varpai pranašavo ateinančią prapultį ir šaukė žmones budėt, gelbėt savo turtą ir gyvastį. Pavojus vis artinosi arčiau, žuvo turtai ir gyvastis, žmonės pradėjo šauktis pagalbos.

Šeštą dieną kovo, atėjo Kristus į Kauną, visi žmonės jį jautė, bet niekas nematė. Kristus atėjo į tušią seimą, atsistojo šalia Dr. Staigaičio kedės ir pasakė trumpą prakalbą:

“Lietuvos Sunų! Nenoriu aš tos maldos, per kurią žmogus prašo, kad jam pasisektų kitas jo brolis nužudyti. Nenoriu aš tos partijos, kuri kumštį vartoja vietoje faktų. Nenusigąskite, Jūsų sostapilis neprašus vandenyje, tai yra tikrai prirodytas Jums, kad Jūs turite didesnius pavojus negu tie, už kuriuos Jūs kumščiuojatės. Jūs galite dar į vergiją patekti ir vėl eit baudžiavą Put-paterlackiam. Muravjovas gali sugrįžt su virvagaliais. Nebukite labai surūdiję savo nusistatymuose, dirbkite darbą, kuris nešų naudą Lietuvos žmonėms, iš ko aš busiu užganėdintas.”

Kristus paskui nuėjo ant žaliojo kalno pažiūrėjo ant Neries ir Nemuno, kuriuodu pradėjo traukti savo vandenį iš miesto. Po to, Kristus pranyko.

GRAŽI SENOVĖS PASAKA

Prieš Kristaus nuteisimą ant mirties, kiekvieną dieną rinkosi žydų kunigai raštininkai, valdininkai, parizejai, ir kiti Jeruzolimos didžiūnai, pasikalbėt, kaip geriausia Kristų apkaltinus ir ant galo nužudžius.

Vieną dieną jiems taip besitariant namuose Kaipošiaus, aukštojo kunigo, atbėgo Judas—vienas iš Kristaus pasekėjų, kuris pinigų labiau mylėjo negu savo Viešpatį. Atėjęs sako: Kiek jūs man duosit, aš Kristų išduosiu į jūsų rankas? Kiek duosite pinigų?”

Žydų didvyriai pasakė Judui, kad jie duos Judui 30 sidabrinų pinigų. Judas apsiėmė Kristų išduoti kaip tik Jis bus vienąs.

Porai dienų praėjus, Jėzus su savo mokiniais susirinko į vieną namą laikyt vakarienę, bet pirm vakarienės, Jėzus atsiaklupė plaut savo mokinių kojas. Kada atėjo plaut kojas Petro, jis atbulas pašoko, sakdamas: “Viešpatie, nevertas esu, kad Tu mano kojas plautum.”

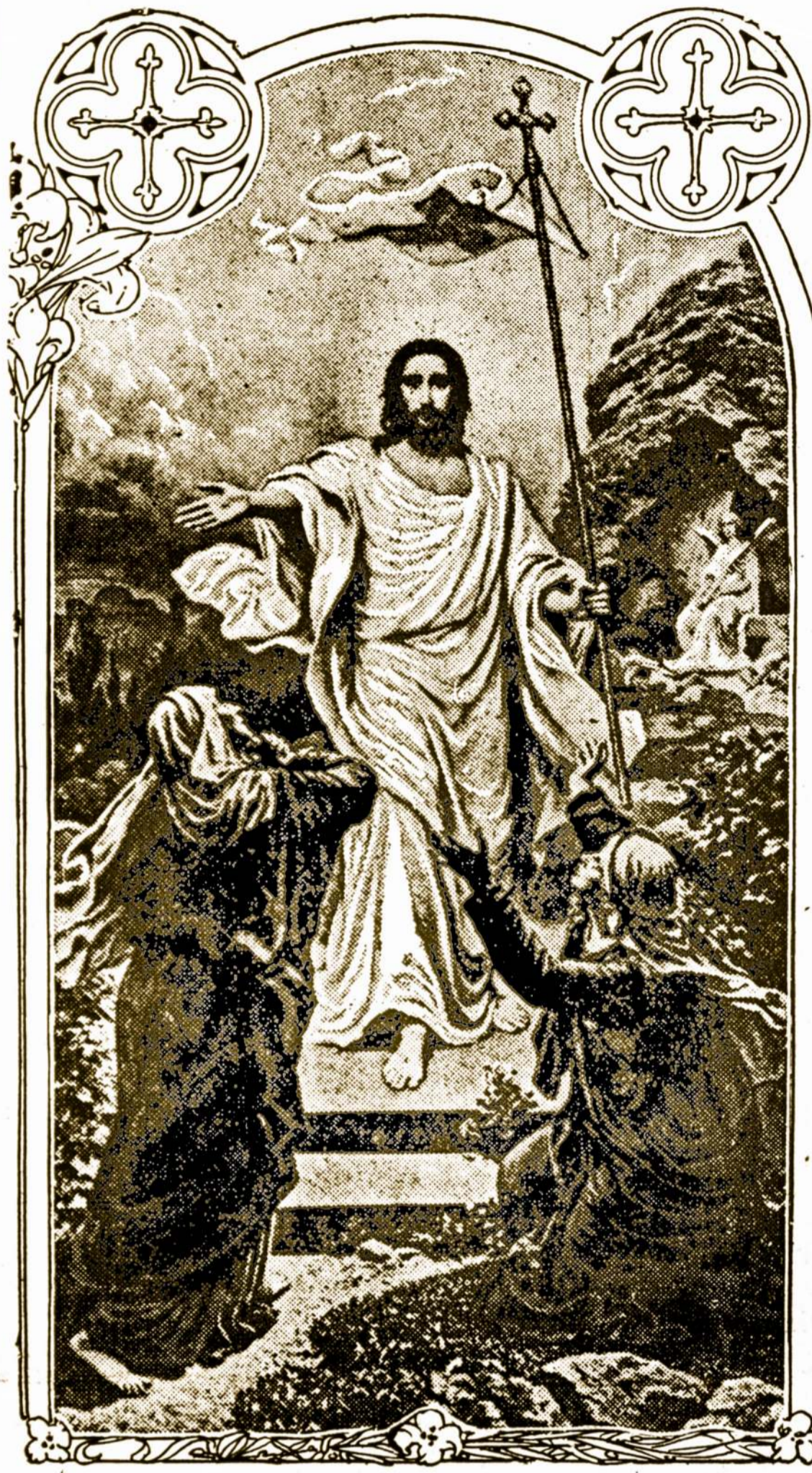
—Jeigu aš neplašiusi kojų tavo, tai tu negalėsi dalyvaut ant vakarienės—Jėzus jam lėtai atsakė.

Petras tada atsiprašydamas, sušuko: “Netik mano kojas, bet ir visą mane gali plaut.”

Kristus nuplovęs kojas savo mokiniams, sėdo prie stalo ir pradėjo vakarienę; pasižiūrėjęs į dvyliką savo mokinių, tarė:

“Vienas iš jūsų išduos mane.”

“Išduosim Jėzų!” Vargšai mokiniai, nežinojo ką Kristui atsakyti. Argi tai rastūsi vienas, kuris tokį darbą darytų. Vienok jie negalėjo pasakyti—ne, nes jie žinojo, kad Kristus gali permartyt žmogaus sąžinę. Vienas po kitam jie klausė Jėzų: “Viešpatie, ar aš. Ar aš?” Jonas labiau-

sia mylimas tarpe mokinių, nulenkę galvą ant Jėzaus krutinės ir pakukždom paklausė: “Viešpatie, kuris?” “Tasai, kuriam aš paduosiu valgį”, atsakė Jėzus.

“Mokytojam, ar aš?”, paklausė Judas. Jėzus paėmė duoną, atlaužęs jos, pavilgė į dažinį, esantį torielkoje, netoli Judo ir padavė jam. Judas priėmęs duoną nuo Jėzaus, netrukus prasišalino.

Judui prasišalinus, Jėzus ėmė duoną, laužė ir padėkavojęs, davė mokiniams. “Imkite ir valgykite, tai yra mano kunas.” Paskui paėmęs vyną, pylė į puoduką ir biskį jo nugėręs, tarė: “Gerki-te, tai yra mano kraujas del mano atminties.”

Po vakarienei, Jėzus maloniai kalbėjo su mokiniais, pranešdamas jiems, kad tik trumpą valandėlę su jais bus, kad Jam atsiskyrus, jie vienas kitą mylėtų, taip kaip Jis juos myli. Jeigu jūs mylėsitės vienas kitą, visi žmonės žinos, kad jūs esate mano mokiniai.

“Viešpatie!”, prabilo Petras, “Kur Tu eini?” “Kur aš einu,” atkartėjo Jėzus, “tu negali eit paskui mane.”

“Kodel aš negaliu sekt paskui Tave, Viešpatie dabar?”, prabilo Petras. “Aš savo galvą už Tave padėsiu.”

Jėzus atsakė Petrai: “Pirma negu gaidys už-giedos, tu tris kartus manęs užsiginsi.” Petras supyko ir nenorėjo tikėt.

“Kalkimes, eikime!”, tarė Jėzus. Mokiniai su kilo, išėjo paskui Kristų į gatves Jeruzolimo ir nuėjo pas sodą Getsamane ir per vartus įėję, nuėjo prie kalno Alyvų. Naktis buvo labai graži, aukšniai spinduliai mėnulio labai gražiai švietė ant medžių lapų ir tarpe šitų grožybų nakties Jėzus tapo išduotas ant mirties.

“Sėskities čionai!”, tarė Jėzus nekuriems mokiniais, “Aš eisiu pasimelst.” Jėzus paėmė Petrą, Jokubą ir Joną į šalį, ir tarė jiems: “Mano širdis labai liudna, būdėkite čionai pasilikę.”

Pasakęs tai, Jėzus nuėjo vienas toliau ir mel-dėsi: “Tėve, jeigu nori, atitolink tą indą nuo ma-nes. Vienok valia yra Tavo, ne mano.”

Po maldos atėjo atgal pas savo mokinius, at-rado juos bemiegančius. Miegojo ir Petras, kuris sakė, jog ir galvą padėtų už Jėzų.

“Argi jūs negalite budėt nė valandos?”, tarė jiems Jėzus liudnai. Jėzus vėl nuėjo melstis ir vėl sugrįžo ir vis atrado Petrą, Jokubą ir Joną miegančius.

Dar kartą Jėzus nuėjo melstis, jo širdis pasi-darė liudna ir sunki. Apėmė Jį nuobodumas ir pasijautė be draugų. Dievas pasiuntė angelą Jį

suramint.

“Miegokite dabar!”, tarė Jėzus, “valanda jau atėjo, tas, kuris mane turi išduoti jau artinasi.” Netrukus pasigirdo bėgimas kareivių, kurių kar-dai žvangėjo ir pikės žibėjo. Pasimatė liktarnos ir minia žmonių sekė paskui kunigus ir kareivius, kurie per naktį Jėzaus ieškojo.

“Kaipgi mes Jį pažinsim?”, klausė kareiviai Judo.

“Tas, kurį aš pabučiuosiu, bus tas, Jį suimki-te.”

Judas pribėgo ir pabučiavo Jėzui į veidą. Ka-reiviai apsupo Jėzų ir surišę, nuvedė Jį pas Kai-pošių, aukščiausį žydų kunigą.

“Ką šis žmogus padarė?”, paklausė Kaipošius. “Ar galite kas darodyt?”

Taip, sušuko keli balsai. Štai yra du liudyto-jai, nori kalbėt.

“Ką jis padarė?”, klausė Kaipošius liudininkų, kurie spraudėsi arčiau per žmones.

“Jis sakė, kad Jis sugriauš mūsų šventinycią, tą dieną, kada žmones iš šventinycios išvijo.”

“Aš sugriausiu šventinycią, kuri padaryta rankomis, o į tris dienas pabudavosiu šventiny-čiau, be rankų darbo!”

“Ar Tu sakei tą?”, paklausė Kaipošius Jėzaus. Jėzus stovėjo liudnas, nė žodžio nepratarė. “Jeigu neatsakai to, tai pasakyk, ar Tu esi Kristus sunus Dievo?”

“Taip, aš esu!”, atsakė Jėzus.

“Girdite!”, sušuko Kaipošius, “Jis sako esąs sunum Dievo!”, Ką su Jiuom darysim?”

“Jis turi but nužudytas,” minia įtuzusi rėkė ir artindamiesi prie Jėzaus, spiaudė ant Jo.

Visą šitą laiką Petras buvo prieangyje, jis sto-vėjo netoli kudmento ir šilosi. Vargšas Petras, atsekė paskui suimtą Jėzų, bet neturėjo tiek drą-sos eit artyn, bijodamas kareivių, kad ir jį neuž-mušty. Jam bestovint priėjo vienas iš tarnų ir tarė: “Tikrai ir tu esi vienas iš Jėzaus pasekė-jų?”

Petras nugazdintas atsakė: “Ne. Aš nėsu”, ir nuėjo netoli teismo durų, kur matė kas dedasi viduryje teismo. Ten atėjo kitas iš tarnų ir pa-sakė: “Aš tikrai numanau, kad tu esi vienas iš Kristaus pasekėjų.”

“Ne, netiesa,” atsakė Petras.

“Tas ne tiesa,” prabilo kitas šalia stovintis žmogus, “Aš pats tave mačiau darže su Jėzusu.”

“Aš sakau jums, kad aš Jo nepažįstu,” atsakė Petras ir netrukus gaidys užgiedojė. Jėzus atsi-grįžo į Petrą, liudnai pažiūrėjo, rodos sakdamas:

Žuvių rinka

(Potvinis Kaune, kovo 6)

Siaurasis geležinkelis užsemtas

(Potvinis Kaune, kovo 6)

“Petrai, Petrai, ar tai gali but, kad ir tu mane ap-leidai?” Petras išėjo už durų ir gailiai apsverkė.

Visą tą bailsią naktį Jėzus buvo varinėjamas nuo Kaipošiaus pas Pilotą, nuo Pilotą pas Herodą ir vėl atgal pas Pilotą, kuris vienas turėjo teisę nuteist žmogų ant mirties.

Kad atvarė Jėzų antru kartu pas Pilotą, jau buvo ankstyvas rytas, Jėzus buvo išblyškęs, ap-daužytas ir suvarytas, jog ir Pilotui pagailo ir Pilotas iššaukė Jėzų toliau nuo pasiutusios minios, iš valios paklausė: “Pasakyk tikrai, ar Tu esi ka-ralius?”

“Tu pasakei,” atsakė Jėzus, “delei tos priežas-ties aš atėjau ant šio pasaulio.” Jėzus kalbėjo taip maloniai Pilotui, jog jis neturėjo tiek drąsos, kad Jėzų nuteist mirtin.

“Aš nerandu jokios kaltybės ant šio žmogaus ir delto aš negaliu Jo nuteist ant mirties,” kalbė jo Pilotas į žmones.

“Nerandi Jo kaltės! Kada Jis vadina save mus karaliumi ir Kristum sunum Dievo?”

“Jeigu Jis vadina save mūsų karalium,” sušu-ko pilotas, tai turim nubaut Jį plakimu, o paskui paleisim liuosybėn.”

Jie nuplakė Jėzų, kareiviai padarė karuną iš aštrių erškėčių, apvilko baltu rubu del pajuokos, užspaudė erškėčių karuną ant galvos ir priklaup-dami įdavė lendrę į rankas, užduodami Jam bai-sius skausmus, traukdami Jo plaukus.

Nuplakė ir iškankinę, atvedė Jėzų vėl pas Pilo-tą, kuris užklausė: “Kaip, Jūsų karalius?” Žmo-nes įdukę rėkė: “Jis ne mūsų karalius, nukryžia-vok Jį!”

“Kaip! ar aš turiu nukryžiovot jūsų karalių!”, sušuko pilotas.

“Mes sakom tau, kad Jis ne mūsų karalius, nukryžiovok Jį!”

Pilotas sujudintas žydų šauksmu, atsistojo ir sušuko: “Imkite Jį sau ir nukryžiovokite!”

“Ant Kalvarijos! Ant Kalvarijos!”, šauksmas po minią pasigirdo, sujudo visi, dideli ir maži Jė-zaus priešai ir pasekėjai per gatves Jeruzolimos, vieni verkdami, kiti juokėsi, ėjo paskui Jėzų, ne-šantį sunkiai kryžių.

Jo vargšė motina, Morta ir Marė ir Lozorius, ir moteris, kuri numazgojo kojas Jėzaus savo aša-rėmis. Petras, Jonas ir Tamošius ir daugelis tų, kuriuos Jėzus buvo išgydęs nuo bailsiu ligų. Atė-jus ant kalno Kalvarijos, kareiviai prikalkė Jėzų prie kryžiaus. Pilotas parašė parašą “Jėzus Na-zaranskas Karalius Žydų.”

Kareiviai paėmė Jo rubus ir pasidalino į ketu-

rias dalis, bet kadangi Jėzaus ploščius buvo be jokios siulės, tai kareiviai traukė liosus, kuriams patekė Jėzaus rubas. Kartu buvo nukryžiuoti ir du vagys, vienas viename šone Jėzaus, kitas kitame. Palydėję Jėzų, visi Jo priešai ant kryžiaus pakeltą visai išjuokė, sakydami: "Jeigu esi Sunum Dievo, tai nulipk dabar nuo kryžiaus." "Jis išgelbėjo kitus, bet savęs negal išsigelbėti", murmėjo kiti. Bet nors Jėzus buvo ant kryžiaus ir matė savo priešus besityčiojančius, Jis meldėsi, sakdamas: "Tėve, dovanok jiems, jie nežino ką daro."

Vienas iš latrų, kabancų, atsiliepė: "Jeigu esi sunus Dievo, išgelbėk save ir mus." Bet kitas gailėjosi už savo netvarkų gyvenimą ir tarė: "Viešpatie, atmint manė, kaip nueisi į savo karalystę."

"Šiandien busi su manim rojuje", atsakė jam Kristus.

Tuojaus užėjo didelis, tamsus debesis, užtemė, žemė sudrebėjo, net uolos pradėjo plyšt, žmonės puolė ant žemės ir prisiminė, jog išties tai buvo Sunus Dievo. Balsas pasigirdo: "Tėve, į rankas tavo atiduodu sielą mano."

Taip pasaulio išganytojas mirė. Po ilgam kabojo ant kryžiaus, kareivis perdurė Jėzaus šoną su pike. Ten buvo Juozapas iš Arimat, kuris labai Jėzų mylėjo budamas turtingu, turėjo gražią vietą gražiame sodne mirusių kavojimui, meldė, kad leistų jam Jėzaus kuną pakavot. Su pagalba Nikodemo ir nekurių moterų, nuėmė kuną nuo kryžiaus, suvyniojo į drobę, sutepė aliejaus ir nunešė į kavojimo vietą, ir gražiai palaidojo, užrėdė didelį akmenį ant įeigos. Pilotas pasiuntė savo kareivius kuną saugot dieną ir naktį, kad pasekėjai jį neišneštų. Tris dienas praėjo, tris liudnos dienas tiems, kurių širdis labiausia atjautė Jėzų. Marė Magdalena sako: "Eikime vėl pas kapą, nuneškime daugiau aliejų ir sutepkime dar kartą Jėzaus kuną."

Taip Marė Magdalena ir Marė, motina, vieno mokinio ir moteris, vadinama Salomeja, paklo anksti iš ryto ir nuėjo į sodą. "Bet kas nuims mums nuo kapo akmenį?", eidamos jos kalbėjo. "Gal kareiviai mums pagelbės," atsakė Marė Magdalena, "paprašysim." Kada atėjo jos pas kapą nusitebėjo, kad akmuo buvo nuimtas ir kareivių jau nebuvo.

"Jie išėmė mano Viešpatį!", pravirko Marė. "Kur jie galėjo padėti?" Ji šoko bėgt, kad pranešus tą žinią Petru ir Jonui. Kitos moteris atsiliko. Joms bestovint ir bežiurint į kapą, šviešius angelas pasirodė.

"Nebijokit manęs," pratarė angelas, "aš žinau, kad jūs ieškote Jėzaus. Jo čia nėra, Jis atsikėlė. Eikite ir pasakykite jo mokiniams, kad Jėzus kėlės iš numirusių."

Netrukus Petras ir Jonas atbėgo pas kapą su Marė Magdalena ir nieko neatrado, tik Jėzaus drobes, kuriose buvo suvyniotas Jo kunas. Nusitebėjo ir nuėjo nieko nesakydami. Marė Magdalena likosi darže viena. Žiurėdama į vietą pakavonės, ji pamatė du angelus, klupojančius, kur gulėjo Jėzaus kunas.

"Ko verki?", paklausė jos angelai. "Jie išėmė mano Viešpatį", atsakė Marė, "ir nežinau kur pakavoji."

"Moterie, ko verki?", pasigirdo balsas iš užpakalio. Marė manė, kad tai buvo daržo prižiūrėtojas ir verkdama atsakė: "Kur pakavojote Jėzų, bent pasakykite?" Paskui dar malonus balsas pasigirdo: "Mare!" Marė atsigrįžo ir pamatė Jėzų! Bet netoks, kaip Jį gyvą buvo mačiusi. Jo kunas buvo labai gražus, veidas apsiaubtas priimnia šviesa, ji negalėjo žiurėti. Puolė ant kelių, apkabino kojas ir sušuko: "Viešpatie!"

"Nesiartink prie manęs" atsakė Jėzus, "Eik ir pasakyk mano broliams, kad aš žengiu pas mano Tėvą ir tavo Tėvą, mano Dievą ir tavo Dievą."

Marė tada leidosi surast Jėzaus mokinius ir apsakė jiems linksmai: "Aš mačiau savo Viešpatį." Tą pačią dieną Jėzus pasirodė savo mokiniams. Tamošui, kuris netikėjo, kad Kristus kelias, parodė jam savo penkis žaizdas. Daug kartų Jėzus pasirodė savo mokiniams. Vieną dieną buvo susirinkę visi mokiniai. Jėzus nusivedė juos ant alyvų kalno. Pasakė gražų pamokimą, palaimino visus ir liepė eit ir mokint žmonių, skelbt Dievo žodį. Tuom tarpu nusileido gražus debesis, kuris paėmęs Jėzų, nunešė pas dangišką Tėvą, kuris prisiuntė Jį but išganytojum ant šios žemės.

KIAUŠINIO REIKŠMĖ VELYKŲ ŠVENTEJE

Norinčiam sužinot iš kur prasidėjo paprotis vartot kiaušinius, kaip Velykų šventės simbolį, sunku surast tikrų prirodymų. Velykos buvo apvaikščiojamos apreikt gamtos atgimimą sekant žiemos tuštumą. Todėl, kiaušinis buvo geru ženklui atgimstančios gyvybės. Moksleiviai atsekė kiaušinių dovanojimo papročius iki egiptėnų, persų, gallų ir grekų laikų. Šiomis tautomis, kiaušinis buvo tikras gyvybės simbolis.

Persų padavimu, pasaulis buvo išperėtas iš kiaušinio, ir todėl jie per Naujus Metus, kaip seniau, taip ir šiandien, teikia dovanas spalvuotų kiaušinių vieni kitiems.

Greikai, gerbdami dievaitę Venus, pavasarinės šventės, margino kiaušinius ir teikdavo juos dovanoms. Kiti taip vadinami pagonys, senai prieš krikščionybės laikus, vartojo kiaušinius apvaikščiojime pavasarinę šventę.

Pagoniška Velykų ceremonija.

Atėinant arčiau prie šių laikų, mes randam šią apysakėlę išaiškinimui margučių:

Kuomet Jėzus buvo prikaltas prie kryžiaus, Marija, vaikščiodama tarp žudikų—kareivių, bandė papirkt juos su kiaušinių pintinėle. Nepasisekus jai, ji sugrįžo prie kryžiaus, pasidėjo ten savo pintinėle. Kraujas iš Jėzaus žaizdų nudažė kiaušinius raudonai. Tai matydamas Jėzus tarė savo apaštalams:

—Nuo šios dienos, atminčiai mano nukryžiuojimo, Jūs dažysite kiaušinius raudonai, taip, kaip aš šiandien padariau.

Po Jo atsikėlimo, Jo motina Marija buvo pirmutinė paruošt raudonai-spalvuotus kiaušinius ir velykų pyragaičius. Ir kiekvienam, kurį susitikto, dovanojo kiaušinį ir pyragėlį, sakydama—

—Jis atsikėlė iš numirusių; linksminkitės; Jis atsikėlė.

Nuo to laiko, visi, kurie švenčia Velykas, seka šį paprotį.

Galima rast daug kitokių padavimų, pasakų, kurie turi mažą kiek teisybės savyje. Svarba tame, kad nuo senų laikų, kiaušinis buvo vartojamas pavasario švenčių apvaikščiojime, ir tas paprotis, užsilikęs iki šiol, nebegreit išnyks.

A. Theuriet

VELYKŲ DOVANA

Sevilijoje (Ispanijos miestas), Triano priemiestyje gyveno aštuoniolikos metų jaunikaitis, vardu Juanito el Morenito. Tatoi buvo benamis našlė, užaugęs be jokios globos, kaip piktžolė, kuri išdygsta tarp akmenų Triano bruke. Jis miegoda davęs po atvirum dangum, arba kokioje nors arkliedėje ir maitinosi keliomis saujomis saldžių kaštanų arba šiokiomis bei tokiais prekyvietinių virtuvių likučiais, perkamais dažnai ratomis (išmokėjimui). Idant padarius pragyvenimą, darydavo žmonėms visokių smulkių patarnavimų, iš kurių labiausiai pelningu buvo pardavinėjimas skelbimų teatrų duryse. Nepaisant sudraskusių skarmalų, kurie dengdavo jo kuną, buvo gražus vaikas, žibančiomis akimis, tamsiais garbanuotais plaukais, baltu veidu, kas praminė jį "Morenito." Pagalios, jo gyslose plaukė nežymus dalis cigoniško kraujo; kaip cigonas, užvis labiausiai mylėdavo savo neprigulmbybę, valkiuojimas ir buvo karštas žiuovos bulių imtynių.

Didžiajam Penktadienį nubudo labai prislėgtam upe. Visi teatrai nuo trečiadienio buvo uždaryti ir nieko negalėdamos uždirbt pardavinėjant skelbimus, kišeniuje nei šilingo neturėjo. Toji pinigų stoka tuo labiau davėsi jaust, kad Vely-

Žuvių rinka

(Potvinis Kaune, kovo 6)

Slabados tiltas

(Potvinis Kaune, kovo 6)

koms buvo ruošiamos puiki bulių imtynė; Maz-zantini ir Frascuelo esą turėję viens kitą užpult, o jis to reginio turėjęs išsižadė! Todėl nutarė ieškot pagelbos ir laimės Sevilijos gatvėse, o sukalbėjęs poterėlį į švenčiausiąją Panelę de la Esparanza, kurią ypatingai gerbdavo, iškretė šiaudus iš plaukų ir išėjo iš arkliedės, kuri jį buvo ant nakties priglaudusi.

Buvo iškilingas rytas. Gatvėse šen bei ten vaikščiojo daugelis sodiečių, kurie iš visur suplaukė į Sivilliją dalyvaut įvairių brolijų procesijose. Kai Morenito aplenkė Plaza de Taroz, pastebėjo minias žmonių, perkančių bilietus prie cirko kastos: tasai reginys dar daugiau jam uždavė kartu-mo.

Ištisas keturias valandas klajojo gatvėje Sier-pes, uostydamas kvapnsnių blynų, kurie buvo kepami verdančioj alyvoj. Akimis pilnomis nusitebėjimo žiurėjo į torreadorus (cirko artistus), kurie išdidžiai švaistėsi ties kavinėmis, savo įtemptose šilkinėse kelnėse ir raudonais bruslotais. Į tą visą žiurėdamas, tolydžio svajėjo, kur čia būtų galima dorai nors kelis pėsetus uždirbt. Veltui maišėsi tarp kupčių, kurie pardavinėdavo įvairių procesijų spausdintas programas; visos vietos buvo užimtos, niekur laimės nesurado. Pagalios pailso ir jau neturėjo iegų vaikščioti; tuščiu skilviu, karštais saulės spinduliais kepinamas, sustojo Konstitucijos aikštėje, kur turėjo įvykt procesijų eiseną. Netikėtai atradęs kamputį pavėsio ties laiptais Audiencijos namų, nutarė čia pasilsėt ir laukt procesijų eisenos.

"Kas miega, tas bado nejaučia," užtat neturėdamas kuo pusryčiams pasidrūtin, Morenito nutarė pramigt, ir iškarto užmigo. Išties, tai gražus vaikas: gulėjo išsitiesęs ant baltų akmenų, juoda garbanuotą galvą pasirėmęs ant peties. Jo akys ilgomis blakstienomis papuštoos buvo dručiai užmerkotos; per-pus atviros lengvoji šypsenoj lipose buvo galima pastebėti dvi eilės baltų, sveikų dantų.

Kuomet taip miegojo, sustojo ties juo kaž-koki ponai, svetimsaliai, matomai, jaunoji porėlė kelionėje po apsievidimui. Tatoi buvo galima pastebėti metus žvilgsnį akimi. Jiedu ėjo susiglaudę, jinau buvo atsirėmusi į jo petį.

—Žiurėk, koks gražus berniukas!—pasakė jaunasai ponai ir poniją ir valandėlei sustojo.—Kokis puikus vaizdelis!... Tas puikus galvos judesys ir tas atviras delnas, tarsi turėdamas vilties, kad kaž-koks Angelas Sargas įdėsias į jį velykinę dovaną!

—Žinau ką—atsakė ponai—duok jam truputį pinigų. Tegu vaikas, pabudęs, netikėtai nusiramina. Mano brangus, duok jam bent kiek!

Įsimylėjusieji beveik visuomet buna prakilnios širdies. Jaunasai ponai išėmė iš piniginės sidabrinį pinigą ir atšargiai jį įdėjo miegančiam berniukui į ranką, kuri iškarto šaltą metalą palytėjusi, susigniaužė.

Jaunoji pora juokdamas toliau nuėjo. Morenito miegojo nepabudamas ir sapnavo nuostabų sapną. Taip jam sapnavosi, kad Skaisčioji, švenčiausioji Panelė de la Esparanza buvo bežengianti į jį vaivorykštės laiptais. Ant galvos turėjo užsidėjusi lelijų karuną, rankose laikė baltų rožių buketą. Saldžiu, skambančiu, kaip sidabrinis varpelis, balsu, prakalbėjo:—Juanito, niekuomet neapleidi poterėlio į mane, nei rytą, nei vakarą. Dienoje Prisikėlimo mano Brangiausiojo Sunaus, užtai tave apdovanosiu... Sekmadieny busi bulių imtynėse!...

Tą pat valandą švenčiausioji Panelė metė į jį

baltos rozės gėlelę, kuri pavirto į sidabrinį pinigą. Morenito taip didžiai nudžiugo, kad net paduro. Išlengvo pasiraivė—ir, o stebuklas! Iš rankos iškritoj baltas pinigėlis ir skambėdamas nusirito per akmenis... Morenito savo akimis ir ausimis nebeužėmė tikėt... nedrąsiai ištiesė ranką... Taip, tatoi ištikrųjų pinigai!

Tai buvo gražus, blizgianti penki pesetai. O vis-gi švenčiausioji Panelė nepasityčiojo, galėsiu nueit į cirko bulių imtynės paregėt!... Vienu šuo-liu atsistojo ant abiejų kojų ir iš visos iegos skubino link Plaza de Toros. Kai buvo besukąs skersgatvyj Calle San Pablo, ką tik įsibėgėjęs nepamėtė mergaitės, kurią gerai ir senai nuo pat kūdikystės pažinęs. Ji vadinosi Chata. Išblyškusi, kaip drobė, juodomis akimis, pilnomis ašarų, žiurėjo į jį gailėtingai.

—Chata, kas tau?—paklausė.

—Mano motina sunkiai serga; jau dvi naktis nemiegojau. Šiandien išryto buvo pas mus ponas daktaras ir kaž-kokių vaistų parašė. Dabar grįžtu iš vaistinės, bet ten ponas vaistininkas nenorėjo be pinigų man duot vaistų. Ką aš dabar vargšė bepradėsiu! Kaip motina numirs, tai ir aš numirsiu! Aš pati viena nesugebėsiu gyvent! Morenito sustojo, klausėsi ir galvoje. Pažvelgė į juodas Chatos akis, paskui skubiai ištraukė stebuklingąjį pinigą ir jį mažajai draugei dovanujo.

—Te, mano brangi, imk šį pinigą, jį man dovanojo švenčiausioji Panelė de la Esperanza; Jinai yra labai gera, labai gera, neužsigausianti, kad jį tau atiduodu. Nupirk motinai vaistų, tegu buna sveika...

Chata susijaudinusi, savo geradariui nei "ačiū!" nepasakė; neatsigrįždama ir neatsižiurėdama, nubėgo tekina į vaistinę.

Bėdinas Morenito neturėjo progos dalyvaut bulių imtynėse. Bet del to nesigailėjo ir turėjo labai malonias Velykas.

Chatos motinos sveikata pagerėjo ir mergaitė atbėgo į Juanitą, idant jam padėkojus. Truputį pasipuošė, o į plaukus įsegė didelę, raudoną rozę, kurią nupirkto už likusius nuo vaistų pinigus.

Nuėjo drauge pasivaikščiot ties Guadal—guir—viru, po žydinčiais pamarančių medžiais. Kuomet įėjo į ukmgang kampelį tarp beaugančių krumų miryt, mergaitė metėsi berniukui ant kaklo ir tiesiog jam pasakė

—Gerasai Juanito, aš labai tave myliu ir jeigu norėsi, kaip aš užaugsiu, o tu turėsi dvidešimt metų, tai su manim apsivesi.

Toki buvo Velykų dovana Juanito el Morenito.

J. Naruševičius.

Mokolai—1925.

Antradienis ir karalius Edvardas VII

Antradienis karaliaus Edvardo VII gyvenime esą fenomenalinė diena "Journal de Reynolds" surinko statistinių žinių, iš kurių pasirodo, kaip svarbią rolę lošianti toji diena anglų karaliaus gyvenime. Ir taip: Edvardas VII gimė antradienyj, 9 lapkričio mėn., 1841 m.; buvo krikščytas antradienyj, apsivedė antradienyj, 10 d. kovo, 1863 m., antradienyj 21 lapkričio buvo labai sunkiai sirgęs šiltine; taip-pat antradienyj, 29 sausio mėn. įžengė į Didžiosios Britanijos sostą, pagalios atliko paskutinę sunkią operaciją antradienyj, 24 d. gruodžio mėn., 1902 metais.

J. Naruševičius.

Kanto gatvė

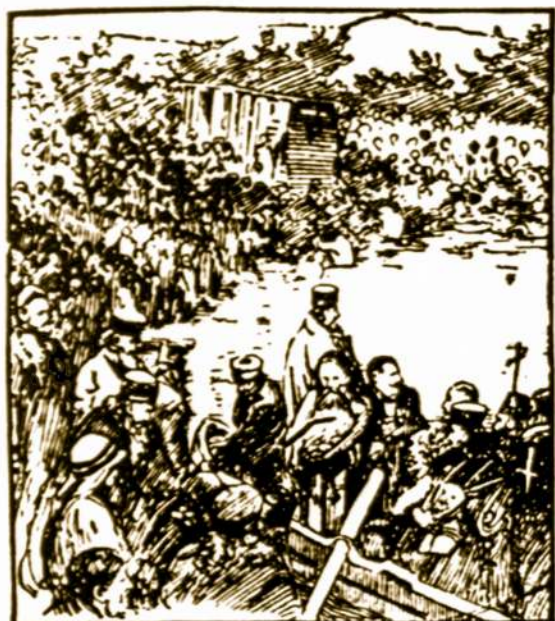
(Potvinis Kaune, kovo 6)

PIETINIŲ ŠALIŲ VELYKŲ CEREMONIJOS

Atsiranda daug nepaprastų papročių per šimtmečius. Pietinėse šalyse, kaip Ispanijoje, Portugalijoje, Meksikoje, ir k., Judošius lošia svarbiausią rolę. Didžioji Subatoji, jis buna kariamas, mušamas ir deginamas. Tukstančiai jo pavidalų pardavinėjami. Tas lėles pakaria per gatves, uždega, ar eksploduoja, paskirtu laiku.

Pavidalai Kristaus, Marijos ir k. yra nešiojami parodoj, garbinami, žvakės prieš juos deginamos.

Ceremonijos Romoje taipgi buna įspudingos ir prakilnios.

Greikai krikščinas Jordano upę per velykas.

Bet Palestinoje, tarp šventų vietų įvyksta įspudingiausios ceremonijos. Tukstančiai šventkeleivių susirenka iš visų šalių pasaulio. Pane-dėly didžiosios savaitės, keliauja į Jordano upę, kur jie, visokių tautų, visokių tikiybų, maudosi šventame upės vandeny, ir pripildo bonkas, indus stebuklingu vandeniu.

Nuplyšę, nuvargę, keleiviai aplanko šventas vietas: Užžengimo koplytėlę, kur matosi Jėzaus pėdsakis akmenį; Gethseman daržą; ir vietą, kur Judošius pabučiavo Jėzų. Pro Via Dolorosa stacijas, jie grudas į Šv. grabavietės bažnyčią. Iš ten, milžiniškas buris armenų, rusų, lenkų, turkų, žydų, asirjonų, europiečių ir amerikonių, veržiasi į turgavietes pirkt relikvijas, kurias pardavinėja ubagai ir kupčiai.

Laiškai 2600 metų senumo

Jau prieš 700 metų prieš Kristaus gimimą žmonės su pagelba laiškų gyvai apsimainydavo mintimis. Bet anų metų raštas nebuvo taip paprastas ir lengvas, kaip šiandien. Didžiūma žmonių net negalėjo svajoti apie laiškų rašymą, delto, kad jo sunkumas bei painumas neleisdavo jiems tai padaryti. Užtat kreipdavosi į specialius tų amatų žinančius raštininkus.

Nemažiaus budavo sunkumo jau parašyto laiško išsiuntimas. Plytelės, ant kurių buvo iškaltas raštas, reikėdavo pavest tulam vikriam pasiuntiniui, kuriam būtų galima pasitikėti, kad čielybėje atnešias sunkų ir lengvai galintį sudužt rankraštį. Asirojos miestų griuvėsiuose daug tokių plytelių atrasta, o didelę jų kolekciją turi įgijęs Anglijos muzėjus. Du mokytų vyrų: Martin'as ir Schell'is, žymią dalį tų jų laiškų išaiškino ir jų francuzų ir anglų kalbose apgarsino.

Nežiurint sunkumo, apie kurį aukščiau jau minėjome, Asirijoje buvo naudojamasi plačiai korespondencija, kuri nekartą buvo pašvęsta dienos smulkmenoms. Taip, pavyzdžiui, buvo pranešta karaliui, kad viename mieste esą pasirodžiusi lapė... Tas nuotikis laiške sekančiu būdu buvo aprašytas:

“Į karalių, mano poną, vergas Nabua. Tegul dievas Nabu ir dievas Marduk laimina karalių, mno poną. Septintą dieną mėnesio Rislaur miesto viduryje, vaisiniam sodne karaliaus Asnuro, pasirodžiusi lapė. Lapė įpuolė į šulinį, iš kurio ji buvo ištraukta ir užmušta.”

Kaip matome, karalius gerai, o net tiksliai buvo informuotas apie tai, kas įvykdavo jo valstybės ribose. Tie laiškai, apskritai imant, civilizacijos istorikams sudaro neįkainuojamą turtą, nes metų daug šviesos į papročius, koki viešpatavo 700 metų atgal prieš Kristaus gimimą galingoje anuo-met Asirijos valstybėje. Del vietos stokos mes čion negalime žodis į žodį visų tų laiškų atspausdinti. Vieni laiškai atnešą žinių iš valstybės ribų, kiti—apie užsėlio padėtį ir apie javus.

Iš vieno laiško sužinome, kad kaž-koks valdininkas, darbe suklydęs, buvo “nuplaktas,” kitam, kuris buvo peržengęs savo valdžios ribas, bu-

vo ištrauktas liežuvis. Daugelyj laiškų randama skundų ir slaptų pranešimų ant valdininkų, dvariškių savo laiškuose reiškia karaliui parinktais žodžiais pataikavimą ir jam prisimeilinimą.

Vienas iš karaliaus intendantų savo pranešime rašo, kad vyno derlius esą labai gausus, bet nėsą sandėlių—užtat klausia, ką turis su vynu daryt. Tulas kunigas šiuo būdu praneša karaliui apie procesiją ir jos iškilmes: “Vakar dievas Ashur ir deivė Belisa apledo šventvietę ir laimingai į ją sugrįžo. Visi dievai drauge su dievu Ashur išėjo ir geroj padėtyj sugrįžo šventvietėn. Tegu karalius, mano ponas, buna patenkintas.”

Užvis įdomiausias yra laiškas, turintis savyje daktariškų patarimų. Jame aprašoma apie tris ligonius. Apie pirmąjį tiktai žinome, kad jam daktarai įsakę per penkis šeštadalius dienos vaikščiot ir bėgiot. Kitas ligonis sirgęs tekėjimu kraujo iš nosies. Tačiau daktaras nusprendė, kad kraujas ne iš nosies, bet iš galvos paeinąs, ir idant jo tekėjimą sustabdyt, pataręs ligoniui nosį užkimšt.

J. Naruševičius.

Mokolai—1925.

PASKYRIMAS VELYKŲ DIENOS

Velykų diena nustatoma pagal teisę paskirtą krikščionių bažnyčios šešiolika šimtmečių atgal. Tankiai buvo tariama nustatyt tam tikrą, pastovią Velykų dieną. Klausimas buna svarstomas šaltai, ramiai, bet seniau jis privedė prie karštų ginčų ir nesutikimų. Azijoje Velykos buvo švenčiamos tuo pat laiku, kaip žydų velykos, Italijoje sekmadienį sekant tą dieną. Pradžioj trečio šimtmečio, šis nelygus dienų paskyrimas sukėlė ginčus. Per visą šimtmetį jis buvo diskutuojamas, apkalbamas, ir taisomas. Galų-gale, matydamas, kad gali priverst net prie karės, Imp. Konstantinas, 325 metais, paliepė Nicaeos Tarybai galutinai išspręst. Jų sprendimo teisę pasilieka iki šiai dienai: Kad Velykos būtų švenčiamos tą sekmadienį po pasirodymo pilnō mėnulio, kuomet diena yra lygio ilgio su naktimi.

PLOŠČIUS, KRISTAUS NESIOJAMAS ANT KALVARIJOS KELIO

Senam mieste lieves, prie upės Moselle, randasi taip vadinamas šventas ploščius, kurį Kristus buk nešiojęs nešdamas kryžių. Karalienė Helena, Konstantino Didžiojo motina padovanojo šią brangią atmintį, taip neapkauniojamai brangią, kad rodoma tik vieną sykį šimtmetyje. Ploščius yra paprastai pasiutas, plačiom rankovėm, be jokio pagražinimo, prasto audeklo, parudavęs nuo amžiaus. Ant jo yra keletas tamsių lašų, kurie, sakoma, yra Kristaus kraujo lašai. Su juo buvo įvykdomi stebuklai. 1844 metuose, kuomet arkivyskupo Arnoldi paliepinu, ploščius buvo rodomas, suplaukė žingėdaujančių iš visų pasaulio dalių, sudarė eilę mylias ilgio. Tie, kurie pamatė ploščių, skaitės laimingais esą. Ar tai tikrai yra Kristaus ploščius, ar ne, sunku patikrint.

Iš kur atsirado vynas?

Graikai ir albanai pasakoja, kad kai šventąsis Dijonizas dar buvęs mažas, išsiruošė į kelionę Helladoje ir buvo benorjįs dasigaut į Naksosą. Kadangi kelionė labai ilgai nusitęsė, delto labai nuilo ir atsisesdo ant akmens, idant pasilsėjus. Kuomet taip sėdėjo ir prieš save žiurėjo, pastebėjo prie savo kojų beaugantį žemėje augalėlį, kuris jam taip patikęs, kad nutarė jį paimt ir pasodint. Iškasė jį ir paėmė su savim, bet kadangi saulė labai kepino, tai bijojo, kad augalėlis nesudžiutų pirm, negu jisai atvyksias į Naksosą. Neužilgo beedamas atrado paukščio koją, į kurią augalėlį įkišo ir toliau sau nužingsniavo. Bet palaimintoj rankoj augalėlis taip smarkiai augo, kad netrukus išlindo iš kaulo ir nuo apačios ir nuo viršaus. Todėl vėl pradėjo bijot, kad neišdžiutų ir pergaldavo, kaip čia padarius, kad apsaugojus nuo išdžiuvimo. Geras varsnas paėjęs, atrado liuto koją, kuri buvo storesnė už paukščio koją, tuomet įkišo paukščio koją su augalėliu į liuto koją. Bet netrukus augalėlis ir iš liuto kojos išaugo. Ir vėl atrado asilo koją, kuri buvo storesnė, neg liuto, ir įsodino į ją augalėlį su paukščio ir liuto koja—ir taip atvyko į Naksosą. Kuomet tenai buvo beno-

rjįs augalėlį pasodint, pastebėjo, kad šaknys drūčiai apsvijio aplink paukščio koją, liuto koją ir asilo koją. Kadangi neužkenkus šaknims negalėjo augalėlio išimt, tuomet pasodino jį taip, kaip buvo ir augalas smarkiai augo ir, jo džiaugsmui, išdavė kuonogražiausių uogų. Iš kurių pagamino pirmą vyną, o pagaminęs davė žmonėms gert.

Bet kokį stebuklą išvydo! Žmonės, atsigėrę,

iškarto giedojo, kaip paukščiai, kai daugiau gėrė, įgijo liuto iegos, o kai dar daugiau gėrė—pasidarė kaip—asilai! Taip tai pasakojamas apie vyno atsiradimą. Kasžin ar neteisybė? Kas pasakytą apie vyną, tą-pat galima pritaikyt Lietuvoj apie degtinę, o Amerikoje apie “munšainę.”

J. Naruševičius.

Mokolai—1925.

Keistučio gatvė

(Potvinis Kaune, kovo 6)

Kanto gatvė

(Potvinis Kaune, kovo 6)

Slabados tiltas; žmonės eina bajieru

(Potvinis Kaune, kovo 6)

Namai vandenyje

(Potvinis Kaune, kovo 6)

Žuvių rinka

(Potvinis Kaune, kovo 6)

Nemuno krantas ties Daukanto gatve

(Potvinis Kaune, kovo 6)

PAVASARINIS IŠPARDAVIMAS

Vyrams viršutinių kotų, naujos mados siutų su dvejom kelinėm, gvarantuoto darbo, čėverykų, skrybėlių, kepurių ir tt.

Vaikams siutukai su dvejom kelinėm—vienos ilgos, kitos trumpos. Vaiką, kaip aprenği, atrodo, kaip senas. Yra visokių kitų vaikams aprenğimų.

Moterims ir merginoms gražiausios dresės ir vasariniai kotai, čėverykai, ir tt.

Mergaitėms dresiukės, kotukai, skrybėlės, čėverykai ir tt.

Viskas nužeminta kaina. Didžiausia drapanų krautuvė ant Millbury St. Visko pilnas pasirinkimas.

A. J. KATKAUSKAS, 372—376 MILLBURY ST. **WORCESTER, MASS.** TEL. CEDAR 7206.

ANDRESON AND PATTERSON

Urminiai par-davėjai Moxie, Coca-Cola, Welch's Grape Juice, Hire's Root Beer, Cherry Smash. Išdirbėjai ir par-davėjai saldinių, saldumynų, gra-žių skrynėlių, vaisių, sirapų ir orangeade.

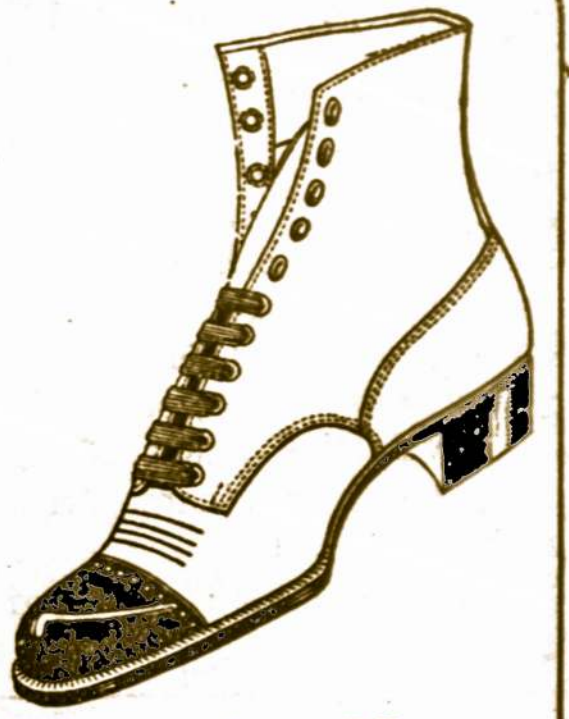
GARSUS CROWN QUALITY LEDAI
21 Bridge St., Worcester, Mass.
Tel. Park 5203 ir 5204

DR. FR. PUSKUNIGIS

38 Providence St. Worcester, Mass (Priešais Lietuvių šv. Kazimiero bažnyčią)
Tel. Park 8608
Priėmimo valandos: 2 iki 4 popiet
6 iki 8 vakare

Linksmų Velykų Vi-siems Musų Kostu-meriams!

Jeigu kuris manote pirkt ba-tus ant Velykų, tai ateikite pas mus. Mes turime gražių ir dru-tų batų Vyrams, Moterims, Vai-kams, Merginoms ir Kudikiams. Labai gražiai meldžiame atsilan-kyt.

V. ČESNA,
90 Millbury St., Worcester, Mass.

KOSTUMERIŠKAS KRIAUCIUS

Visiems gerai žinomas Vincas Žolynas, kriauciūs. Siuвам vyrams ir moterims drabu-žius. Taipgi senus pataisom ir prosinam.

VINCAS ŽOLYNAS,
30 Ward St., Worcester, Mass.

GERIAUSIŲ LINKĖJIMŲ VELYKOMS!

Visiems Musų Kostumeriams!

Ateikite nusitraukt gražių pa-veikslių. Traukiame visokius pa-veikslius ir padidiname. Padarome naujus iš senų.

S. BAJIERČIUS,
24 Millbury St., Worcester, Mass.

SULLIVAN'S FISH MARKET

6 Kelley Sq. Worcester

Turi visokių rušių šviežių, džiovintų, sudytų žuvių. Prisiřengkit pasniko dienom.

LINKIM LINKSMŲ VELYKŲ VISIEMS MU-SŲ KOSTUMERIAMS!

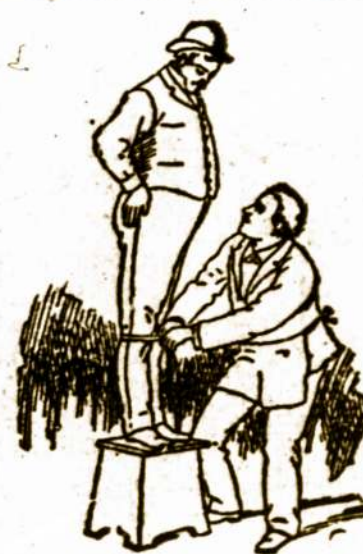
Linkiu Linksmų Velykų ir Laimingo Pavasario Musų Kostumeriams!

Atminkite musų Aptiekas: viena, 122 MILLBURY STREET; antra, 38 PROVIDENCE STREET. Visada rasite ko reikia iš gyduolių ir gausite gerą patarnavi-mą.

VILNIAUS APTIEKA,
Sav. Aleksandra Budrevičia,
122 Millbury St., Worcester, Mass.

J. LIETUVNINKAS ir A. KULIS

Taiso automobilius, parduoda taurus ir gazoliną.
5 GRABOWSKI SQUARE, WORCESTER, MASS.
Tel. namų—Park 6893 MK. Garadžio—Park 8648.

LINKSMŲ VELYKŲ — ir — Laimingo Pavasario!
IGNAS LOZORAVIČIUS
— ir —
MYKOLAS SAULONIS
Siuvėjai
2 Lamartine St., Worcester, Mass.

Exkursijos į LIETUVA

Pas mus galite pirkt laivakortes ant visų ekskursijų, kurios yra rengiamos į Lietuvą, nežiurint, kas ir kur jas rengia.

Pirmutinė mūsų ekskursija iškeliauo

Laivu Leviathan, kovo 20 dieną pirmutinė mūsų ekskursija iškeliauo. Kita eks-kursija iškeliaus balandžio 6 dieną. Trečia—balandžio 20 dieną. Taip-pat keletas ekskursijų bus gegužės, birželio, liepos, mėnesiuose.

P-nia S. Paltanavičienė ves ekskursijų gale birželio mėnesio

P-nia Paltanavičienė jau kelis kartus keliavus į Lietuvą, labai gerai pakeravos keleivius. Todėl kviečiame kuodaugiausia keliauninkų važiuot su ja.

Kaip išsirengt į kelionę?

Pirmiausia reikia nusistatyt kuriame mėnesyje važiuosi, ir pranešt mums, kad užsakytume vietą ant laivo. Šią vasarą labai daug žmonių keliaus per jures, todėl reikia vietą iš anksto sau užsisakyt.

Pasportas—vizos

Norint keliaut, reikia pasirupint sau pasas. Jeigu pilietis, reikia gaut Ameri-kos valdžios pasas. Jeigu ne pilietis, reikia imt pasas nuo Lietuvos Legacijos Wash-ingtone. Lietuvos pasas lėšuoja 5 dol., Lietuvos vizas—6 dol., tai viso išeina 11 dol. Imant pasą nuo Lietuvos Atstovybės, reikia turēt savo seną pasą, bilietą arba metri-kus, kas prirodytų, kad esate gimę Lietuvoje, tai gauni pilną pasportą. Jeigu neturi dokumentų, tai gauni leidimą, kuris geras nuvažiuot; grįžtant, reikia imt kitas pasas Lietuvoje. Turint Amerikos pasą, jį reikia užvizuot pas Lietuvos konsulį New Yorke.

Kaip sugrįžt?

Amerikos teisės dabar leidžia kiekvienam gyventojui, kuris tiesotai čia atva-žiavo, važiuot į kitas šalis ir grįžt į metus laiko. Važiuojant, geriausia gaut Reenter popierą, tai grįžtant nereikia mokēt už Amerikos vizą. Reenter popierą galima gaut už 30 dol., tik reikia žinot, kada pribuvai į Ameriką ir ant kokio laivo. Jeigu nežinai, mes pagelbėsime jums sužinot.

Bagażas

Keliaujant kiekvienas turi bagažo. Jeigu važiuoji tik paviešēt, tai geriausia neimt daug bagažo, nes parankiau keliaut. Imant bagažą, reikia žinot, kad Amerikos gelžkeliai veža 150 svarų bagažo prie tikieto, kas viršaus, reikia damokēt pagal tolu-mą. Gelžkelis bagažą atveža ant stoties tiktai, jeigu nori, kad bagažas būtų nuvežtas pas laivą, visada reikia užmokēt transfer kompanijai, kuri pristatys pas laivą. Tas reikia labai atmint, nes bagažas gali kur likt. Laivas veža kuparą apie 200 svarų dovanai arba 15 kubiškų pėdų, kas daugiau, reikia mokēt po 60c. už kubišką pėdą. Europoje už bagažą reikia primokēt; vežtis gali tik rankinį bagažą dovanai. Pribuvus į Vokietiją, reikia paimt deklaraciją ką vežiesi, kiek turi pinigų, iškeliaujant iš jų šalies į Lietuvą, parodai tą deklaraciją ir daugiau nieko nereikia.

LAIVAKORČIŲ KAINOS:

Iš New Yorko į Cherbourg ant geriausių laivų—\$102.50;
ant kitų laivų—\$90.00

į Bremeną	\$103.50	į Rygą	\$107.50
į Antwerpą	\$100.00	į Klaipėdą	\$107.00
į Rotterdam	\$100.00	į Danzigą	\$106.50
į Hamburg	\$103.50	į Kauną per Rotterdam	\$117.32
į Pillavą	\$106.50	į Kauną per Bremen	\$113.54
į Libavą	\$107.00	į Kauną per Cherbourg	\$112.94

Aplink—kelionė (laivakortė nuvažiuot ir parvažiuot):

į ir iš Bremen ar Hamburg	\$175.00	į ir iš Kauno	\$203.00
į ir iš Danzig ar Pilavos	\$180.00	į ir iš Vilniaus	\$204.00
į ir iš Klaipėdos ar Libavos	\$181.00		

TAKSOS—visi išvažiuojanti turi mokēt \$5.00 taksų (head tax); grįžtant, nepilie-čiai, moka \$8.00 taksų; piliečiai nemoka. Vaikams, neturintiems 16 metų, važiuojantiems su tėvais, irgi nereikia mokēt.

VAIKAI nuo 1 iki 10 metų reikalauja pusės laivakortės; nuo 10 metų mokaš pilną.

UŽ KUDIKIUS, neturinčius 1 metų, reikia mokēt \$5.50.

Pas mus galite gaut laivakortes ant visų linijų ir kokį nori laivą gali sau pasi-rinkt.

Kelionės pinigai

Geriausia yra vežtis čekius, po 10 dol., 20 dol. ir taip toliau. Čekius pametus arba kam pavogus, pinigų nepradžudysi.

Meldžiame musų skaitytojų pagalbēt mums gaut pasažierų; pirkę pas mus lai-vakortę bus gerai aprupinti ir prižiūrėti kelionėje.

M. PALTANAVIČIA, 14 Vernon Street, Worcester, Mass.

